

M. Fehérvári Judit

Hét éve visszavárlak

Mocsár Zsófinak odaáttra, ki soha nem lett huszonhat esztendőös*

*„Anyá! Fáj egy picit a torkom. Ne aggódj! Hamar túlleszek rajta!”
(Mocsár Zsófi)*

Sajnálom, úgy érzem, cserben hagytalak. Szörnyű volt elveszíteni téged. Ráadásul ilyen kétes körülmények között. Ha most azt kérnéd cserébe életedért, beleugranék egy feneketlen kútba vagy levetném magam a legmagasabb torony tetejéről. Nem sietnék. Soha nem beszéltem erről senkinek, még bolondnak gondolnának és bezárnának valami zárt osztályra, hogy inspiráldjak önmagamban és tagadjam ezt a mesebeli hetes számú gyászt.

Soha nem beszéltem neked sem erről odaáttra. Most betelt a pohár. Elég is, ne neved rajtam! Látod, ömlenek a könnyeim, de te elsétáltál, mintha mi sem történt volna. Most borzolja a szél a fákat, ahogyan sóhajtának és támogatnak lepergett leveleikkel azon tűnődöm, meddig végtelen egy történet? Talán, nincsenek szörnyetegek, de léteznek halálkeverők. Pontosan adagolják a mérget, hogy kiszabadítsanak az igaz Isten ölelő karjai közül. Miért velem történik e kín?

Az ördög néha szent csuhát ölt és látni haldoklásod öt teljes napon át olyan volt, mint versben egy agyament rím. A Rózsák terén a harangok mind-mind érted szóltak, és a világ összes tájékaról ismeretlenek mondtak imát azért, hogy élj. Azt mondják, van a halál után valami ősi tudás, mivel egyesülünk majd

* Mocsár Zsófia Alexandra (1991. február 10 – 2016. június 23.) emlékének

mind. Az élet azonban sokkal szivárványosabb ennél és annyi, de annyi esztendőt lopott el tőlünk: a kacagás aranyát, a járás rugalmas lépteit, arcod hamvát, csilingelő hangod, terveid rózsáit e Földön, miket csonkig metszett a Kaszás. Nem tudom, eszébe jutsz-e bárkinek is néha. Nekem úgy tűnik, mind-mind elfelejtették varázsod, táncod, ecseteid nyomait a vásznon, s mindazt, miért érdemes élni e világban. A színházi függönyök is kulcsra zárták előled az általad teremtett szépséget, és látnod kellene azt, kiért léted adtad, hogyan temette el az együtt töltött tavaszokat: az eper levét az általad választott asztalterítón, mit aztán nem vett le akkor sem, mikor a szőlőszemekből kicsordult a must. És elfeledte azt a nagymarosi nyarat, midőn a végzet átlépte küszöbötöket és a mindhalálig sem mindhalálig már, ezért jó lenne megfordítani azt a kétezertizehatos homokórát, hogy visszajöjj a mába, mit hét esztendeje önmagad elől is eldugtál, és betönni megszakadt szíveink, kik megmaradtunk emlékednek még.

Sohasem hittük el, hogy lekéstük a te vonatod, és nem érdekel, mit mondanak mások, itt az ideje, hogy cseréljük ki életgúnyánk. Legyek én urnalakó, te pedig rácsodálkozz kétezerhuszonzháromra, s lásd, vesztébe rohan ez a világ és , mert feltámadtál, festészetteddel, díszleteiddel tégy csodákat, mielőtt az emberiség utolsó kilencven másodperce is lejár.

Debrecen, 2023. 02. 06.